

časopis pre katolícku charizmatickú obnovu a

CHARIZMA

VYBERÁME

Otváranie biblie	1 - 2
Vezmite si deň voľna	2 - 3
Modlitba za vnútorné uzdravenie	3 - 4
Znaky pôsobenia II.	5
On lieči naše neduhy	5
Charizmy II.	6 - 7
Vzájomné zdieľanie sa	8
Otázky a odpovede	9
dnes s R. Cantalamessom	
Svedectvá	10
Predstavujeme	11
Informácie	12
Chariknižnica	12

Zodpovednosť vo viere

Pri sviatosti birmovania sme prijali nové meno. Tým sme vyjadrili, že chceme byť dospelými - zodpovednými - kresťanmi. Čo to znamená? Žiť, ohlasovať i obraňovať Božie pravdy.

Nie je pre nás až taký problém žiť Božie slovo. Skôr zápasíme s ohlasovaním a obranou. Prečo? Lebo neveríme Ježišovi a tomu, čo povedal.

Tu nejde o dogmatickú vieru, ktorá sa dotýka našej mysle. Takúto vieru má aj diabol. Aj on verí, že je Boh, a že je v troch osobách. Aj on pozná Sv. Písmo a pozná ho naspanať. Aj on verí tomu, že Ježiš je Syn Boží poslaný od Otca, aby vykúpil svet. On to aj mnohokrát vyznal, keď ho Ježiš vyhánal (porov. Mt 8, 28-29; Mk 5, 1-7; Lk 4, 31-34, 40-41, 8, 26-28). Toto je viera, keď poznávame svojou myslou, keď máme informáciu. Pravá viera je však iná. Veriť v niekoho znamená vložiť všetku svoju dôveru do neho. To znamená povedať mu: „Si pre mňa dôveryhodný, verím ti a preto budem robiť všetko, čo mi hovoríš. Nebudem ti klásť veľa otázok, lebo ti dôverujem v tom, čo pre mňa robíš.“

Dnes o všetkom diskutujeme. Rozoberáme aj Ježišove slová, a ak nesúhlasia v niečom s našou logikou, tak to jednoducho robíť nebudeme. Práve naopak, budeme ich ešte spochybňovať. Toto je veľmi nebezpečné. Toto je nedostatok viery v Ježiša ako osobu.

Imrich Degro

RADOSŤ Z PRÍTOMNOSTI BOHA V DUŠI

Aká to radosť vidieť vychádzajúce slnko, ale ešte väčšia je mať takéto slnko v duši.

Aká to radosť počuť spev vtáčika, ale ešte väčšia je počuť hlas svojho Boha v duši.

Aká to radosť vidieť krásu prírody, ale ešte väčšia je mať Stvoriteľa tejto krásy v duši.

Aká to radosť oblažiť si telo čistou vodou, ale ešte väčšia je mať večný prameň v duši.

Aká to radosť tešiť sa z lásky človeka, ale ešte väčšia je, že sama Láska je v duši.

Aká to radosť mať potešenie z dobrých a krásnych vecí, ale ešte väčšia je mať v duši toho, ktorý je nad všetky útechy.

Je to môj milujúci Boh, ktorý je prameňom každej radosti, ale ON sám je pre mňa najväčšia radosť v duši.

Katka

Otváranie biblie

Často pri hľadaní Božej odpovede otvárame Písmo a čítame to miesto, na ktoré nám padne zrak. Niekedy sme k tomu jasne vyzvaní Duchom, niekedy sa jednoducho pomodlíme a potom otvoríme Bibliu. Boh túto cestu príležitostne používa, aby nám pomohol a „aplikoval“ svoje slovo do nášho života. Poznáme to podľa toho, že slovo je jasné, jeho použitie je aktuálne a je spojené s duchovným vnímaním pokoja a povzbudení. Je tomu tak aj vtedy, keď slovo človeka „usvedčuje“ a vyzýva k pokániu.

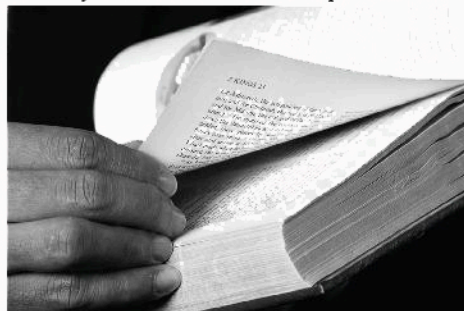
Rozlišovanie

Potrebuje však dobré duchovné rozlišovanie, aby to, čo nám Boh „nadhodí“, nebolo zamieňané s obvyčajnými „náhodami“.

Pri každom otvorení Biblie narazíme na Božie slovo. V týchto textoch často nájdeme veľmi konkrétne rady a povzbudení pre náš život. Ale pre „aplikáciu“ na našu aktuálnu otázku či situáciu nestačí jednoducho to, že som teraz so zbožným úmyslom otvoril tento biblický text. Text musí

byť preskúmaný. Môže sa totiž stať, že určitý text je pre danú situáciu nevhodný a môže podporiť nejakú jednostrannosť (napr. výzva k pôstu a modlitbe u človeka, ktorý má sklony k preháňaniu). Zároveň biblia neobsahuje bezpodmienečne okamžité a priame odpovede na každý problém. Ježiš oslovoval ľudí veľmi rôzne, každého tak, ako to dotýčny potreboval (porov. Mk 1, 43; Mk 5, 17; Mt 9, 14-17; Lk 7, 31-35).

Je možné, že Boh niekoho môže dokonca po určitý čas viesť skrze otváranie Písma, ale ten človek to musí úplne jasne vnímať ako vnútorný prikaz. Okrem toho dané slovo - konanie vyplývajúce zo slova - musí byť rozumné alebo aspoň samo o

sebe obhájitelné (aj keď človek „na to prišiel“ vďaka otváraniu biblie).

Takýto človek bude zároveň vždycky ochotný nechať toto slovo preskúmať duchovne skúseným ľudom. Inak je lepšie neotvárať Písmo, lebo nezodpovední ľudia toto povyšujú na zákon, a taktiež to vedie k rôznym špekuláciám.

„Neduchovnosť“ takéhoto správania spoznáme podľa toho, že tieto praktiky človeka stiesňujú, vyvolávajú v ňom úzkosť alebo ho vedú k extrémnym až fanatickým spôsobom konania. Mnohí takto potom na seba alebo na druhých vyvíjajú tlak. Taktiež často za takýmto správaním objavíme pohodlnosť alebo strach zo zodpovednosti.

Chybou by však bolo otváranie Písma úplne odmietnuť. To, že nejaká vec môže

byť zneužitá, ešte nie je dostatočným dôvodom k jej odmietnutiu. Božie slovo je „mečom Ducha“ (Ef 6,17), preto sa jeho aplikácia musí diať pod vedením Ducha.

Pravidlo

Po uvedených úvahách môžeme stanoviť nasledujúce pravidlo: Kto je zvyknutý „otvárať Písmo“, mal by od toho na nejaký čas upustiť, aby získal odstup a naučil sa rozlišovať. Vo všeobecnosti je totiž za normálne považované tzv. priebežné čítanie Písma (podľa nej-

VEZMITE SI DEŇ VOĽNA

Obnova a oddych

Počas roka sa naša myseľ niekoľkokrát obráti smerom k obdobiu voľna - k príležitosti vymaniť sa z normálnych aktivít a radovať sa aspoň krátkemu oddychu. Ale dovolenka raz za rok nemôže poskytnúť to občerstvenie, ktoré potrebujeme. Pravidelný čas na oddych je základnou súčasťou nášho modelu a rytmu života, a je zakomponovaný aj v Božom pláne pre jeho stvorenstvo.

kého plánu). To platí aj vtedy, keď musíme aktuálne riešiť nejakú ťažkú situáciu. V sporných prípadoch má byť tomuto spôsobu daná prednosť.

Prax

Stíšenie je základným predpokladom pre prijatie Božieho slova. Vnútné stíšenie predpokladá zase oslobodenie od „nutkania“, že Pán musí teraz prehovoriť, že musí odpovedať konkrétnym slovom na moju prosbu. On nemusí odpovedať tým, že ja otvorím Písmo. Môže dať svoje slovo neskôr, napr. v tichu môjho srdca, skrze iného človeka či udalosť. V takomto postoji (Pán môže, ale nemusí dať svoje slovo), môžem otvoriť Písmo a prečítať slovo, na ktoré mi padne zrak. Možno ma to

osloví hneď, možno nie. V každom prípade nemám automaticky

považovať toto slovo za Božiu odpoveď. Musím rozlišovať či skutočne pochádza od Boha, či „sedí“ do mojej situácie. Či mi prináša pokoj, radosť, vnútornú silu a povzbudenie na ceste k Bohu. Alebo naopak sklúčenosť, smútok, bezradnosť, alebo mi nič nehovorí.

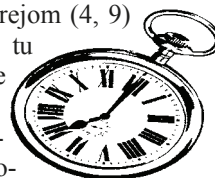
Dva extrémny

Otváranie Písma vyjde často „naprázdno“. Ale nemám sa nechať tým odradiť. **Vyhýbajme sa dvom extrémom: na jednej strane, že Boh musí vždy takto ku mne hovoriť; na druhej, že budem tento spôsob úplne odmietať,** aby „to náhodou nevyšlo“. Oboje je v rozpore s postojom slobodného Božieho dieťaťa.

Imrich Degro

V liste Hebrejom (4, 9)

sa hovorí, že je tu deň oddychu pre Boží ľud, deň, ktorý má priniesť pokoj a pokojné myšlienky do našich životov, deň relaxácie a obrody, deň opravdivej obnovy.

Oddych verzus pracovitosť

V západnom svete narastá nový rozmer v živote človeka - čas oddychu, voľna. Trávime menej času v práci vďaka strojom a rôznym pomôckam v domácnosti, ktoré robia rutinné práce namiesto nás - takže máme viac voľného času. Ale idú slová „oddych“ a „usilovnosť“ či pracovitosť dohromady?

Oddych nám nahrádza myšlienku relaxácie a voľnosti, zatiaľ čo prejavy ako usilovnosť, pracovitosť - hovoria o aktívnej práci.

Prečo vždy potrebujeme na niečom pracovať? V našom okolí je veľa unavených a vyčerpaných ľudí, trpiacich stresom moderného života. Je hektická honba za oddychom najlepším spôsobom relaxácie a osvieženia alebo si ňou iba pridávame ďalšie problémy? **Oddych, relaxácia a rekreácia sú nevyhnutnosť, nie luxus.**

Obnova a oddych

Aj Obnova v Duchu Svätom nás často vedie k čoraz väčšej činnosti. Duch Svätý nám dáva túžbu spoznávať stále viac Boha. To zahŕňa aj návštevu kňazov, účasť na rozhovoroch, niekedy cestovanie do miest na míle vzdialených - len aby sme počuli konkrétneho rečníka alebo aby sme sa zúčastnili dôležitého seminára. Čoskoro zistíme, že tieto a ďalšie duchovné aktivity vyúsťia do straty nášho vzácneho času, ktorý sme dostali na oddych.

Boh však hovoril o oddychu v siedmy deň (porov. Gn 2, 2). Takže musí existovať čas na oddych. Prepracovanosť oslabuje naše vzťahy s Pánom i jedného s druhým navzájom.

Byť s ním

V knihe „Restoring Your Spiritual Passion“ (Obnova tvojho duchovného nadšenia) Gordon MacDonald píše: „Viac času pre aktivitu či činnosť, znamená menej času pre

zbožnosť či modlitbu. Robiť viac pre Boha, znamená mať menej času pre Boha a menej času byť s ním. Rozprávanie sa stane účinnou náhradou za meditáciu a počúvanie. Napokon, niečo nám hovorí, že konanie takýchto ušľachtilých vecí nie je vôbec zlé. Nie, určite to nebude nič zlé, ale nemusí to byť ani to najlepšie.“

Potrebujem miesto a slobodu, ak mám začuť Božie volanie a rozpoznať plán, ktorý má pre mňa Boh. Aké tragické je to, keď stále niečo robím a zameškám to najdôležitejšie – poslanstvo, ktoré pre veľkú zaneprázdnenosť a vyčerpanosť nepočujem!

Povedať „nie“

Čím viac ochoty prejavím k tomu, aby som bol zahrnutý do činnosti a konania, tým viac požiadaviek bude na mňa kladených. Ale Gordon Mac Donald pripomína, že vydanie sa bez prijatia môže spôsobiť, že budeme viac konať, ale menej sa radosť. Výsledkom je často únava, podráždenosť a otázky: „Prečo toto všetko robím? Aký to má zmysel?“ Musíme sa naučiť zastaviť sa a rozmyšľať, a tiež povedať „nie“ – trebárs i dobrým ľuďom a dobrým veciam. Potrebujeme sa otočiť chrbtom k tlaku života, veď máme snahu a usilujeme sa všetko udržať pre budúcnosť. Naša práca musí byť perspektívna. Viem, že nemôžem spraviť všetko – nie som tu pre záchranu sveta – to už spravil Ježiš!

Dobrá rada

Môj priateľ Dave Matthews mi nedávno povedal: „Usilovne pracuj, dobre sa modli a raz do týždňa si vezmi deň voľna.“ To je dobrá rada. A čo viac, táto rada obsahuje aj jeden z Božích princípov – jeden deň je potrebný na oddych.

**Udržme si ne-
deľu ako zvláštny
deň!** Nie pre negáciu

či reštrikciu, nie pre negovanie radosť, ale z praktických pohnútok: aby sme boli jeden deň so svojimi rodinami, komunitami, aby sme mali čas na

adoráciu, aby sme mali deň, keď sme všetci spolu ako Boží ľud, keď vyjadrujeme vzťah k Bohu a jeden k druhému navzájom. Jeden deň, v ktorom sa postavíme chrbtom k bežným činnostiam a budeme sa tešiť z Božieho daru toho zvláštneho času.

Pre Židov je takýmto dňom Sabbath (sobota). Pre nás je to nedeľa, ktorá je odlišná od iných dní v týždni. Viem, že tu vždy budú ľudia, ktorí majú dôležitú službu v nedeľu, že pre niektorých bude nedeľa jedinou šancou ísť nakupovať alebo zúčastniť sa na športovej udalosti. Napriek tomu, že bolo už všetko povedané, znova zopakujem, že jedenkrát v týždni potrebujeme deň, ktorý bude odlišný od ostatných.

Deň voľna je súčasťou Božieho plánu pre naše vzťahy. Keď Boh ustanovil sobotu (Sabbath) jednoducho mal na mysli deň na oddych od práce a deň na zotavenie. (Ex 31, 17) Po tomto dni sa môžeme vrátiť k našim činnostiam a byť zaneprázdnení. Keď nás Pán počas voľného dňa obnovuje, Duch Svätý nám pripomína, **aby sme vo všetkých našich vzťahoch nežili z vlastných námah, ale z Otcovej provízie**, ktorú nám dáva do života, a z moci jeho Syna. To je spôsob, v ktorom seba nevyčerpáme.

Žalm 23

V modernej verzii Žalmu 23, Tokio Megashie nádherne vyjadruje dôležitosť dňa na osvieženie v dnešnom rušnom živote:

„Pán mi udáva tempo, nebudem sa ponáhľať. On ma zastavuje, aby som sa stíšil, On mi poskytuje oázy pokoja, ktoré mi dávajú osvieženie. On ma vedie po cestách námah cez pokojnú myseľ, a jeho vedenie je plné mieru a pokoja. Potom, dokonca aj keď mám uskutočniť každý deň veľa vecí, nebudem sa hnevať, nebudem podráždený, lebo On je tu prítomný. Je prítomný vo svojej neohraničenosti

svojím majetátom a svojou všemohúcnosťou, ktoré ma držia v rovnováhe. On pripravuje a dáva mi odpočinutie a osvieženie upros-

tred mojich námah. Pomazaním mojej mysle svojím olejom pokoja, môj pohár radostnej sily bude pretekať cez okraje. Skutočná harmónia a zmysluplnosť budú ovocím mojich hodín strávených v námahe, lebo budem kráčať rýchlosťou môjho Pána a budem bývať v jeho dome naveky.“

Kráčanie v Božom tempe znamená prijatie Jeho daru, v ktorom je čas na oddych a obnovu. Ježiš to potreboval tak, ako aj my. Zápasím, aby som toto poznanie zakomponoval do môjho praktického života. Prečo by ste sa nepridali aj vy?

Ch. Whitehead

Modlitba za vnútorné uzdravenie

Pane Ježišu, ty si Pánom nad príbehom môjho života. Zrodil (a) som sa z lásky tvojho srdca. Ďakujem ti, Pane, že si sa na križi nechal za mňa zraniť, aby som mohol (a) byť tvojimi ranami uzdravený (a). Prosím, vstúp spolu so mnou teraz do všetkých mojich životných situácií. Príď, Pane, so svojou uzdravujúcou láskou, svetlom a pokojom.

Môj Pane, ty si vedel o mne všetko ešte skôr, ako som sa narodil (a). Ďakujem ti, že si bol prítomný svoju stvoriteľskou silou, **keď sa počal môj život**. Chcem ti teraz znovu zveriť prvých deväť mesiacov svojho života. Ty poznáš všetky okolnosti, ktoré ma zaťažujú, a ktoré mi bránia naplno sa priblížiť k tebe. Pokiaľ v tomto období do môjho podvedomia vnikli strach, úzkosť, nepokoj a iné záporné vplyvy, prosím, oslobod' ma od nich.

Môj Pane, ty si bol prítomný **pri mojom narodení**. Ďakujem ti, že si ma už vtedy miloval. Viem, že **ma-ma a otec** mali byť osobami, od ktorých som očakával (a) náklonnosť i lásku. Ty vieš Pane, či som vtedy postrádal (a) materskú lásku, či som nevyrastal v prehnanej starostlivosti, alebo či som nepotreboval viacej otcovskej náklonnosti, ktorá by mi dodala sebadôveru. Ty poznáš všetky okolnosti vzťahov mojich rodičov ku mne. Vzťahov ktoré mohli zapríčiniť to, že sa dnes ťažko prijímam ako muž (žena).

**oddych nie je luxusom,
ale nutnosťou**

Pane Ježišu Kriste, ty si viac než **otec a mama**, ty si môj stvoriteľ a pôvodca. Z tvojej lásky som vznikol, po tebe žijem. Daj, aby som zakúsil (a) tvoju náklonnosť, nežnosť a lásku. Vyplň vo mne všetku prázdnotu a daruj mi teraz tu lásku, ktorú som vtedy nedostal (a). Odpúšťam mame, že ma chcela k sebe viazať. Odpúšťam otcovi, že mal pre mňa tak málo času. Odpúšťam rodičom hádky, ktorých som bol (a) svedkom.

Očisť moje srdce od výčitiek a skloň sa k mojim rodičom. Odovzdávam ich tvojmu milosrdenstvu. Zober odo mňa všetok strach, strach z temnôt, z pádov, ktoré som zažil i tých, ktoré ešte môžu prísť ... Ďakujem ti, že ma uzdravíš, môj Pane.

Predkladám ti i môj **vzťah k súrodencom**. Ak boli medzi nami spory o prvenstvo, závisť, odmietanie alebo odstrkovanie ... Príď, prosím, so svojou uzdravujúcou mocou a obnov naše rozbité spoločenstvo. Daj, nech medzi nami vyrastie odpúšťajúca láska. Odpúšťam im to, čím mi ublížili. Prosím, odpusť mi to, čím som zase ja ublížil (a) im.

Prosím, Pane, kráčaj so mnou ďalej mojim **detstvom**. Býval (a) som úzkostlivý (á) a plachý (á) a netrúfal (a) som si čeliť novým situáciám. Zraňovalo ma často správanie iných, vysmievali sa zo mňa, odstrkovali ma ... Boli chvíle, keď som si pripadal (a) ako niekto, kto absolútne zlyhal. Odpúšťam spolužiakom všetko to, čím mi ubližovali. Prosím ťa, Pane, uzdrav všetky tieto zranenia i

spomienky. Verím ti Pane, že to môžeš urobiť a ďakujem ti za to.

Pane Ježišu Kriste, predkladám ti **čas môjho dospievania**. Ty vieš, v akých okolnostiach som vyrastal (a) a aké predstavy o živote vtedy prevládali: ctižiadosť, chtivosť po majetku, konzumné postoje, konformizmus, snaha udržať sa nad vodou i za cenu straty charakteru ...

Spomínam si na prvú stratu mojej dôvery i na sklamanie s tým spojené ... Spomínam na prvú nedôveru k ľuďom, i k tebe, lebo si často konal inak, než som chcel (a) ... Môj Pane, zriekam sa všetkej nedôvery voči tebe.

Myslím teraz na svoju neuzdravenú sexuálnu skúsenosť, ktorá ma urobila neistým (neistou) a plným (plnou) zábran ... Môj Bože, daj, nech dokážem na to všetko myslieť bez výčitky voči tebe. Daj mi silu pripustiť si pred tebou všetky pocity, ktoré ešte vo mne vystanú. Prosím, o uzdravenie všetkých rán a bolestí z doby môjho zrenia a o silu odpustiť tým, ktorí ich spôsobili ...

Odpúšťam i predstaviteľom cirkvi to, čo ma niekedy zranilo ... A aj k nim dnes hovorím svoje „áno“, hovorím „áno“ i k tomu, akí sú. Môj nebeský Otče, vstúp svojim Duchom do každého môjho vzťahu, uzdrav všetky rany a daruj mi novú radosť zo života v tomto spoločenstve cirkvi.

- hľadajúci svoje povolanie:

Ďakujem ti, Pane, za tvoju túžbu, aby som ti patril (a) celým, nerozdeleným srdcom. Ty sám si sa mi

takto daroval a i ja ti chcem povedať svoje „áno“. Uzdrav vo mne všetky falošné predstavy, že nejaká forma života je pre teba menejcenná a iná zase lepšia. Ty sám ma voláš a pomaly vo mne nechávaš dozrievať taký spôsob života a také povolanie, v ktorom ti budem môcť celým srdcom patriť. Verím, že práve tam nájdem naplnenie všetkých mojich túžob.

Zbav ma strachu z manželstva, z mužov, zo žien. Uzdrav všetky spomienky a skúsenosti, ktoré tento strach spôsobili. Zbav ma strachu zo života bez manželstva, uzdrav vo mne všetky obavy, že to nevyjde. Uzdrav vo mne strach urobiť akýkoľvek ďalší krok, aby som sa nepopáčil.

Ty sám, Pane, si mojim povolaním. Chcem povedať „áno“ voči dozrievaniu tohto povolania vo mne, dozrievaniu do jasnej podoby.

- pripravujúci sa na povolanie:

Som vďačný (á) môj Pane, že mi dávaš tento čas dozrievania nášho vzájomného vzťahu a prípravy na život v manželstve (bez manželstva - v seminári, rehoľnej komunite, vo svete).

Uzdrav vo mne spomienky a skúsenosti, ktoré mi zatiaľ bránia urobiť rozhodujúci krok alebo zmeniť smer. Oslobod' ma od pohľadov, názorov, postojov a priání ľudí okolo mňa. Ty sám, Pane, si mojim povolaním; chcem vysloviť svoje „áno“ k dozrievaniu tohto povolania vo mne. Daj, nech dozreje do jasnej podoby.

Pokračovanie na budúce. Preložené z češtiny a upravené podľa HRUŠKA, P. (red.): *Povolání a věrnost. Zborník textu*. Praha : Pastorační středisko při Arcibiskupství pražském 1994, s. 37-39.

Čo je predmetom duchovného uzdravenia?

Predmetom duchovného uzdravenia môžu byť predovšetkým dôsledky minulých hriechov ako napríklad zlé návyky, rôzne formy závislosti od drog či alkoholu, alebo strata kontroly nad sexuálnymi hnutiami.

Ďalej to môžu byť hlboko zakorenene zranenia, bolestné spomienky, nedostatok milujúcej starostlivosti v detstve, zábrany ukryté hlboko v podvedomí, ktoré prekážajú v duchovnom raste i v dosiahnutí duchovnej zrelosti. V tejto oblasti sa môže i psychológia ukázať ako potrebná i skutočná, ak sa spojí z modlitbou.

Sem patrí aj neakceptovanie seba alebo slabý obraz o sebe samom. Toto je častou príčinou porúch osobnosti i ne-normálnych reakcií. Dôvodom zlého obrazu o sebe samom môže byť vonkajší výzor osoby, alebo nejaká časť tela, alebo nejaký aspekt charakteru, alebo aj rodina. Takáto osoba vždy žije v presvedčení, že iní nič iného na nej nevidia, len to, čo ona sama nevie na sebe prijať. Časom tento postoj vedie ku komplexu menejcennosti i k nesmelosti, ale môže tiež viesť - čo je zvláštne - k poruchám úplne opačného druhu.

Znaky pôsobenia Božieho Ducha II.

Duch Svätý pôsobí v živote človeka predovšetkým prostredníctvom jeho dvoch najväčších mohutností: rozumu a vôle. Preto, ak ide o rozlišovanie pravosti jeho pôsobenia, môžeme hovoriť o dvoch skupinách znakov alebo pohnútok: znaky pôsobenia Božieho Ducha vzhľadom k rozumu (pohnútky rozumu) a znaky pôsobenia Božieho Ducha vzhľadom k vôli (pohnútky vôle).

V minulom čísle sme predstavili pohnútky rozumu a dnes Vám chceme priblížiť pohnútky vôle.

Znaky vzhľadom k vôli

1. Jedným z najvlastnejších znakov je **pokoj**. Sám Boh v Božom slove je nazvaný Bohom pokoja (porov. Rim 15, 33; Fil 4, 9; Gal 5, 22).

2. Ďalším je úprimná a nefalšovaná **pokora** (porov. Iz 57, 15; 66, 2; Mt 11, 25).

3. **Dôvera v Boha** spojená s posvätnou **úctou k sebe samému**. Ale ešte ináč povedané: obava a nedôvera voči sebe na jednej strane a dôvera v Boha na druhej strane, sa nesmú od seba oddeliť, lebo bázeň bez nádeje vedie k malomyselnosti a dôvera bez bázne plodí trúfalosť a opovážlivosť.

4. **Vôľa ochotná poslúchať** najprv Božie slovo a potom predstavených (porov. Lk 10, 16).

5. **Dobrý úmysel** v každom konaní. Lebo Ježiš nás učí, že naše konanie nadobúda morálnu hodnotu podľa nášho úmyslu (porov. Mt 6, 22).

6. **Trpezlivosť** vo veciach, ktoré trýznia telo (utrpenie, bolesť, choroba), ako aj v tom, čo poškodzuje povest' (ohováranie, osočovanie, pohŕdanie).

7. Dobrovoľné **vnútorné umŕtvovanie**. Sám Ježiš nás vyzýva k sebazapieraniu (porov. Mt 16, 24; Jn 12, 24).

8. **Pravdivosť, úprimnosť**. Boh je Pravdou, preto vkladá do ľudského srdca len ducha pravdivosti a úprimnosti.

9. **Sloboda ducha** (porov. 2Kor 3, 17), ktorá znamená oslobodenie od nadvlády neresti. Ma rôzne stupne dokonalosti: niekto je slobodný voči nerestiam v tom zmysle, že neprivolí

k ich lákaniu, iný zase je slobodný od lákania a zlých sklonov. Ďalší zase je slobodný od závislosti na pozemských veciach a iný zase aj od Božích darov.

11. Nezná, dobrotivá a nesebecká láska (porov. 1Kor 13, 4n).

Nabudúce: znaky pôsobenia zlého ducha.

Spracované a upravené podľa J.B.Scaramelli: *Pravidla pro rozlišování duchů*. Olomouc 1995.

ON LIEČI VŠETKY TVOJE NEDUHY

/Žalm 103,3/

Boh je ten, ktorý lieči naše slabosti a všetky naše neduhy. Možno si to ani neuvedomujeme, ale tak ako potrebujeme uzdravenie pre naše telo, ako užívame lieky, ktoré nám predpísal lekár, aby sme boli zdraví, tak potrebuje liečbu aj naša zranená duša.

Naša duša počas života dostáva mnoho rán nedostatkom lásky zo strany iných ľudí alebo našim vlastným pričinením. Aby sme boli radostné a slobodné Božie deti, tieto rany potrebujeme dať uzdraviť najlepším lekárom Ježišom Kristom.

Kňaz prof. ThDr. Tomislav Ivančič nám ponúka duchovné tabletky na liečbu zranenej duše. Tieto duchovné tabletky môžeme užívať viackrát za deň a tiež podľa toho, čo prežíva naša zranená duša.

1. Telefónny rozhovor s Bohom

a/ Otče, tu som - uvedomiť si, že som v prítomnosti dobrého a milujúceho Boha.

b/ Vyznanie hriechov - vyznať všetky svoje poklesky, slabosti, hriechy.

c/ Odpustenie - odpustiť každému, kto mi ublížil; odpustiť sebe a odpustiť aj Bohu, keď mu vyčítam, že pripustil moje utrpenie.

d/ Prijat' kríž - prijať všetko, čo je pre mňa ťažké.

2. Modlitba oslobodenia -

zrieknuť sa všetkého, čo ma spútava a prosiť Boha, aby ma od toho oslobodil.

3. **Požehnávať ľudí**, ktorí mi ubližujú.

4. **Modlitba za oslobodenie zo sebaľútosti** - vyznať to Ježišovi, oľutovať to, prosiť, aby mi sebaľútosť Ježiš vytrhol zo srdca, ďakovať Ježišovi, že ma uzdraví a prosiť o ducha radosti.

5. **Uveriť, že Boh ma miluje**. Uveriť v dobro človeka, že ľudia ma milujú.

6. **Modlitba proti výčitkám svedomia**

a/ Veriť v odpustenie hriechov.

b/ Pozrieť na kríž a odovzdať Ježišovi všetky hriechy, slabosti, neprijatie seba.

c/ Pozerať na seba samého ako na dieťa, ktoré je v Božom náručí, ako na dieťa, ktoré je ukryté v lone matky Panny Márie.

d/ Uvažovať nad príbehom o márnotratom synovi.

e/ Pozrieť sa na kajúceho lotra na kríži a povedať: Ježiš, myslí na mňa. Chcem Ťa milovať, Pane Ježišu.

f/ Myslieť na stratenú ovečku, ako ju hľadá dobrý Pastier - Ježiš.

Svätým sa človek stane ak verí, že ho Boh miluje.

Vyššie uvedené slová sú vybrané z prednášky prof. ThDr. Tomislava Ivančiča zo seminára na tému *Vnútorné uzdravenie a oslobodenie*, ktorý sa konal v roku 1992 v Banskej Bystrici.

Na tomto seminári som sa osobne zúčastnila a môžem svedčiť o účinnosti týchto duchovných tablietiek.

Katarína Ambrišková

Vážení čitatelia, ako ste si už mohli všimnúť v predchádzajúcom čísle sme začali nový tematický okruh v tejto rubrike. Predchádzajúci tematický celok - svetové a Slovenské dejiny ChO - sme ukončili. Ale radi uverejníme Vaše príspevky k tejto téme, lebo nás zaujíma vznik a vývoj ChO v jednotlivých regiónoch Slovenska.

CHARIZMY II.

Charizma múdrosti

Dostávame sa k prvej skupine charizmiem *poznania*.

Sú to charizmy: *slovo múdrosti, slovo poznania a rozlišovanie duchov*.

Dar alebo charizma

Skôr ako sa dostaneme k prvej z nich, predsa len považujem za potrebné urobiť jedno rozlíšenie. Viaz sa k darom a charizmám Ducha Svätého. Medzi darmi Ducha Svätého poznáme dar múdrosti a medzi charizmami poznáme charizmu múdrosti. Ako rozlíšiť čo je dar a čo je charizma. Jedno i druhé je milosť, a predsa je to milosť odlišná. Pokús sa o malé vysvetlenie.

Pokrstený človek bol zaštepený do Božej rodiny a prijatím ďalších sviatostných milostí je dostatočne vystrojený k dobrému zvládnutiu pozemského života. Má účasť na daroch Božej rodiny, Cirkvi. Môžeme to prirovnať k nášmu prirodzenému životu. Ak žijeme vo svojej rodine, kde sme sa narodili, rástli a kde ako dospelí môžeme v nej ďalej žiť, tým všetkým sme dostali prirodzené právo na mnohé dobré, ktoré z nášho rodinného života plynú. Možno si to niekedy ani neuvedomujeme, ale jednoducho sme účastní na tom, čo nám pripravili naši rodičia. Teda ak prirovnávame k rodinnému životu sviatostné milosti a dary, ktoré sme prijali, napríklad aj vo sviatosti birmovania, tak dary Božieho Ducha chápeme ako účasť na trvalom spoločenstve s Bohom, ktoré sa odvíja vďaka tomu, že Boh nás urobil trvalo účastnými na svojom živote.

Z toho vyplýva, že dary Ducha tu nie sú na chvíľu, ale dostali sme

ich do trvalého užívania. Dá sa povedať, že ich máme ako osobné vlastníctvo vďaka Božej milosti. Podobne ako nás naši rodičia urobili vlastníckmi dobier, ktoré oni pripravili pre nás.

Táto rubrika je rozdelená na dve časti: systematickú a aktuálnu formáciu.

V systematickej sme postupne predstavili vznik a vývoj ChO v celosvetovom meradle a zvlášť na Slovensku. Po historickom vstupe uverejňujeme katechézy o podstate a charakteristických črtách ChO, o charizmách a ich používaní v službe iným.

V aktuálnej formácii sa predovšetkým venujeme problematike života v spoločenstve.

Pre lepšie pochopenie uvádzam príklad: predstavte si, že v rodine máte auto, ktoré dosiaľ pre vás všetkých používal otec. Ale keďže má už svoj vek a deti sú dospelé, v istý deň vám povie: „Vieš čo, ja to auto už natoľko nepotrebujem, vezmi si ho ty a používaj ho!“

Tým dostávate ďalší z darov rodiny od svojho otca. Podobne dostávame aj z darov Božej rodiny mnohé milosti. A vo sviatosti birmovania dostávame k trvalému užívaniu dar múdrosti.

Otec, ktorý dal synovi auto do užívania vidí, že hoci syn auto rád a dobre používa, nie vždy si môže dovoliť doň natankovať plnú nádrž. A tak sa stane, že vo svojej štedrosti v istej chvíli povie: „Tu máš tisícku, natankuj plnú nádrž, aby si mohol jazdiť.“ Otec sa vo svojej štedrosti nezastavil. Nerobí to vždy, ale nie-

kedy príde a posilní synove možnosti.

Uvedeným príkladom chcem prirovnať *dar múdrosti* k autu a *charizmu múdrosti* k natankovanému benzínu. Čiže charizmu by sme mohli označiť ako zosilnený prejav Božej štedrosti voči nám. Dary Ducha Svätého sú permanentné dary, ktoré sme dostali do užívania. Každodenne môžeme s nimi spolupracovať, každý deň z nich môžeme žiť. Ale *charizma je zosilnený prejav Božej lásky*. Môžeme aj povedať, že výnimočný, nie každodenný. A práve preto, že Boh vo svojej štedrosti a láske prichádza k nám s novým a silnejším obdarením, robí to preto, aby sme mohli aj my pevnejšie stáť v živote a v službe. Zaiste i preto, aby sme ho mohli ešte viac milovať a obdivovať za jeho štedrosť. Viem, že sú aj iné výklady darov a charizmiem, ale o tom je možné dočítať sa v iných publikáciách.

Charizma a Šalamún

Krátky výklad charizmy *múdrosti* chcem začať udalosťou za Starého Zákona, keď mladý kráľ Šalamún stojí pred úlohou spravovať Boží ľud. V Gabaone na kultovom mieste Izraelitov predstúpil pred Pána a prosil Boha o srdce pokorné, schopné rozlišovať medzi dobrým a zlým. Boh mu odpovedal: „Pretože si si nežiadal dlhý vek, bohatstvo, život nepriateľov, ale žiadal si si chápavosť, dám ti srdce múdre a chápavé“ (porov. 1Kr 3,5-13).

Múdrost' sa snúbi s pokorou. V pokornom srdci má Boh zaľúbenie a pokorných vedie po správnych cestách. Teda vstupnou bránou k múdrosti, k múdrosti Božej, je pokorné srdce človeka. Ďalej by sme mohli doplniť, že tam, kde človek obsiahne Božiu múdrost', nie je ďaleko k veľkej láske. Ale nie vždy to platí aj naopak. Svedčia o tom mnohé, aj trpké skúsenosti ľudí, napríklad rodičov, ktorí vo veľkej láske zabudli na potrebu rovnako veľkej múdrosti. Múdrost' odhaľuje smer cesty i konečný cieľ. V živote kráľa Šalamúna to môžeme vidieť v rozhodnutí postaviť Jeruzalemský chrám. Od tej chvíle všetky cesty Izraelitov dostávajú zmysel. Do ich života prúdi nadšenie. Teda nielen vonkajšia stavba, architektúra tohto chrámu vyjadrovala úžasnú Šalamúnovu múdrost'. Slova-

mi starej ženy z ruského filmu *Pokánie*, by sme mohli povedať: „Načo je komu cesta, ktorá nevedie do chrámu!“ Teda vďaka múdrosti Božej odokrývame zmysel i konečný cieľ našich snažení, nášho života.

Iná známa udalosť zo života kráľa Šalamúna, ktorá potvrdzuje Boží dar múdrosti, hovorí o výkone jeho súdnej moci. Keď stojí pred dvomi ženami, z ktorých každá tvrdí, že narodené dieťa je jej, pričom len jedna z nich je jeho skutočnou matkou, kráľ povie: „*Pretnite živé dieťa na dve a dajte polovicu jednej a polovicu druhej!*“ (1Kr 3,25). Pravá matka, pre záchranu svojho dieťaťa bola ochotná sa ho zriecť a dať ho tej, ktorá klamala. Tak vyšla pravda najavo a celý Izrael sa s bážňou pozeral na svojho kráľa, lebo vedeli, že je v ňom Božia múdrosť.

Charizma prináša radosť

Charizma slova múdrosti rozradostňuje náš život, našu dušu, pre samotnú múdrosť Božiu, ktorou sa obohacujeme ako vzácnou perlou. Niekedy sme účastní rôznych prednášok, kázni, katechéz, počúvame veľa slov, až príde chvíľa, kedy myšlienka či veta, možno i slovo, zarezonuje veľmi silno v našej duši. Poznávame, že múdrosť slova nás robí bohatšími a zároveň rozmnožuje v nás poklad Boží. Slovo múdrosti pomáha v raste k svätosti, k svätosti nášho života.

Charizma a blahoslavenstvá

Pán Ježiš ustavične vyjadroval slovo múdrosti. V každom z blahoslavenstiev, ak ich človek naozaj číta v Duchu Božom, vidí, aká úžasná múdrosť je vyjadrená v tých krátkych vetách pre nás všetkých. To nie je slovo ľudskej múdrosti, ale Božej, ktorá obohacuje človeka.

Charizma a Duch Svätý

Duch Boží odokrýva pravú múdrosť. Žiť v pravej múdrosti znamená žiť v Duchu Svätom. Život nám pripravuje rozličné zložité situácie, v ktorých je potrebné mať múdry, Boží postoj. Bez slova múdrosti nie sme schopní múdro obstať. Ustavične potrebujeme charizmu Božieho Ducha, a On dáva slovo múdrosti, okrem iných chvíľ, najčastejšie počas modlitby. V otvorenosti Duchu Svätému môžeme prijať múdrosť, o ktorej sa nám nikdy ani nesnívalo.

Vždy keď sa prejaví, náš rozum sa musí s úctou pokloniť múdrosti Božej a uznať, že to je to pravé, čo potrebovala naša duša, to, čo sme potrebovali vedieť. Ak niekedy skúmame mystický život alebo život mystikov, ľudí, ktorí uvádzajú svoj život s Pánom naozaj do hlbokého a dôverného vzťahu, môžeme povedať, že život týchto ľudí, i keď sa nám navonok zdá ťažký, náročný a zložitý, tak v skutočnosti je ich život čím ďalej jednoduchší. Neraz tie naše komplikované, akademické, zložité otázky či nastolené problémy, práve oni vedia zodpovedať veľmi jednoducho, krátko a výstižne. Ich odpovede obsahujú skutočnú Božiu múdrosť. Stávajú sa dôkazom toho, že nepochádzajú z ľudskej inteligencie, ale z inšpirácie Ducha.

Skúsenosť s charizmou

Pri spomienke na stretnutie s mníchmi v trapistickom kláštore, keď sa v rozhovore naskytla príležitosť hovoriť o situácii v našich farnostiach, snažili sme sa vytvoriť veľmi konkrétny obraz o našich pomeroch. Hovorili sme o vonkajších okolnostiach nášho života. Koľko nás je, ako často sa spoločne stretávame, čo spoločne robíme, koľko detí pristupuje k prvému svätému prijímaniu či na birmovku, koľko veriacich sa zúčastňuje svätej omše v nedeľu alebo cez týždeň a podobne. V číslach sme chceli vytvoriť „obraz“ o nás.

Keď sme skončili výpočet, dostali sme otázku: „*A v tom všetkom je s vami Boh?*“

Zostali sme ticho, neodvážili sme sa jednoznačne odpovedať, ale všetci sme vnímali, že to je to podstatné. Tieto mníchove slová boli pre

nás slovom múdrosti. Išlo v nich o podstatu, a Boh ide vždy k podstate veci. Božia múdrosť sa nikdy nemíňa cieľa.

Charizma a pravdivosť

Na záver stretnutia sme sa pýtali, či je mních spokojný v trapistickom kláštore? Odpovedal nám: „*Tu spokojný, a s čím? Tu sa čaká len na jednu vec...!*“ Svojou odpoveďou v danej chvíli vyjadril mrazivú realitu, ktorá je však zároveň skutočnou múdrosťou života. Mních nemal tendenciu nadnášať, prikrášľovať to, čo nie je pravda, pretože ten, kto je preniknutý Božou múdrosťou, je pravdivý. Vyjadril jednoduchú pravdu, ktorú sa rozhodol žiť. Snaží sa ju žiť denne tak, aby bol výborne pripravený na stretnutie s Pánom.

Charizma a načúvanie

Sme naklonení k dlhým rozhovorom, v ktorých by sme všeličo riešili a o mnohom diskutovali či polemizovali, ale slovo múdrosti rieši a získava ľudské srdce. Aby mohlo zaznieť, je užitočné znútornenie, počúvanie Ducha. Ak nevieme byť dosť vnímaví, učme sa tichosti, aby sme mohli byť sýtení múdrosťou Slova Božieho. Tiež preto, aby si nás Duch Svätý mohol použiť k prejavom charizmy slova múdrosti k dobru našich blízkych. Teda, aby sme neboli ľuďmi, ktorí vyjadrujú len lacné, povrchné alebo prázdne frázy či povzbudenia, ale aby sme boli ľuďmi, ktorí naozaj z Ducha hovoria slovo múdrosti. Aby sme boli ľuďmi, ktorí sú vyhľadávaní preto, že sa pri nás iní obohacia tým, čím nás obohatil Boh...

Peter Brodek

**„toto všetko
pôsobí jeden
a ten istý
Duch, ktorý
rozdeľuje
každému ako
chce“**

1Kor 12,11

Vzájomné zdieľanie sa

V predchádzajúcom čísle sme hovorili o rôznych formách vyučovania v spoločenstve. Uprednostnili sme „lámanie Božieho slova“ pred tematickým vyučovaním. V závere sme uviedli aj niekoľko praktických rád. Dnes by som sa rád dotkol ďalšej časti stretnutia v spoločenstve, ktorá by nemala chýbať, a tou je vzájomné zdieľanie sa alebo aj vydávanie osobného svedectva.

Čo to je?

Vzájomné zdieľanie sa počas stretnutia spoločenstva alebo modlitbovej skupinky je **priestor a čas, kde každý môže úprimne hovoriť o svojich osobných ťažkostiach, ale i víťazstvách** predovšetkým v duchovnom živote. Obsahom však môžu byť aj iné oblasti osobného života, ako napríklad rodinné, susedské či pracovné vzťahy, ale aj materiálne problémy. Musíme **dávať však pozor**, aby sme neskĺzli do ohovárania alebo zbytočného rozprávania o ničom a o všetkom, aj keď niekedy môže na stretnutí vzniknúť potreba vyrozprávať sa. Do tohto priestoru patria aj osobné svedectvá. Tu sa máme učiť ako správne vydávať svedectvo.

Prečo je to dôležité?

Vzájomné zdieľanie sa slúži ako **nástroj povzbudzovania**. Tu môžem počuť i vidieť, že nie som sám, kto dennodenne zápasí o svoju vieru a o autentický život s Kristom a podľa Krista. Zároveň **fakt, že musím vydávať konkrétne svedectvo** o svojom živote pred bratmi a sestrami, **ma núti k väčšiemu**

**Privítame
Vaše postrehy
a skúsenosti.**

úsiliu. Ak ma to ale núti len k pretvarovaniu alebo klamstvu, je to veľmi zlé. Zároveň za jednotlivých členov sa po zdieľaní môže prevádzať mod-

litba príhovoru (aj vkladáním rúk), a to veľmi konkrétna. Ale nezabúdajme, že počas týchto modlitieb je potrebné vytvárať aj priestor pre pôsobenie Ducha Svätého, pre službu darov.

Ak nebudeme uzatvárať zdieľanie sa modlitbou príhovoru, tak predsa len **nám bude uľahčovať, čo sa týka obsahu, našu osobnú modlitbu za bratov a sestry** v spoločenstve. Dúfam, že je to pre nás čímsi samozrejým, že sa denne modlíme za naše spoločenstvo a modlitbebné skupinky i za každého člena konkrétne.

Môžeme vytvoriť aj modlitbebnú reťaz. Teda podľa vopred dohodnutého kľúča sa vytvoria **modlitbebné dvojice** a celý týždeň sa za seba navzájom modlia. Na stretnutí sa potom vzájomne zdieľajú o svojich potrebách i starostiach a tie potom prinášajú v osobnej modlitbe pred Pána. Je to veľmi dobrý prostriedok na vzájomné zblíženie sa. Nezabúdajme však po nejakom čase na určitú obmenu týchto dvojíc.

Úloha animátora

Úlohou animátora je **byť otvoreným na potreby bratov i sestier, ako aj na pôsobenie Božieho Ducha v spoločenstve** a usmerňovať toto zdieľanie sa.

Animátor môže klásť aj otázky, napríklad: Ako si vyrástol vo vzťahu k Pánovi? - Ako si bol verný životu modlitby? - Ako sa ti darí v osobnom lámaní Božieho slova? - Aké máš praktické skúsenosti od posledného stretnutia s Pánom? - a pod.

Najväčšou **pomocou pre členov spoločenstva pri prekonávaní rôznych bariér** je osobný príklad animátora. Ak je ochotný úprimne hovoriť o svojich výhrach i problémoch v duchovnom i osobnom živote a

prosiť o modlitbu a podporu, začnú sa zákonite otvárať aj jednotliví bratia i sestry v modlitebnej skupinke.

Pripomínam, že je dôležité, aby animátor hovoril aj o svojich prehrách a zlyhaniach. Prečo? Lebo ostatní v spoločenstve potrebujú vidieť, že aj on je človekom na ceste domov k Otcovi. Človekom, ktorý sa učí vstávať zo svojich pádov.

Pravidlá

Prvé a najdôležitejšie pravidlo

zníe: všetko, čo je vyslovené v spoločenstve pri zdieľaní, zostáva v spoločenstve. Teda **prvým predpokladom je diskretnosť**.

Druhým pravidlom je trpezlivosť. Alebo **počkaj, kým prídeš na rad** a nepredbiehaj sa, ani nekomenuj zdieľanie iného.

Ďalšie môže znieť takto: **vyjadruj sa krátko!** Ak má byť priestor pre každého, musia byť príspevky krátke a výstižné.

Osobný postoj

Každý v spoločenstve by mal **prejaviť záujem** o to, čo hovorí brat či sestra. Teda netváriť sa unudene, alebo zosmiešňovať, či znížovať výpoveď iného, ale **reagovať pozitívne** a byť trpezlivý i citlivý.

Nabudúce niečo o neformálnom stretnutí bratov i sestier v spoločenstve.

Imrich Degro

**čas, kde každý
hovorí o svojich
zlyhaniach
i víťazstvách**

Dnes odpovedá**o. Raniero****Cantalamessa**

Tento rozhovor sa uskutočnil pri príležitosti stretnutia Katolíckej charizmatickej obnovy r. 2003.

Sú v Cirkvi ľudia, ktorí si myslia, že „krst v Duchu“ je vynález charizmatikov a že takto pomenovali skúsenosť, ktorú Cirkvi nepozná. Môžete nám vysvetliť na základe Vašej osobnej skúsenosti, čo je to krst v Duchu Svätom?

o. Cantalamessa: Krst v Duchu nie je ľudským vynálezom; je to božský vynález. Je to obnova krstu a celého kresťanského života, obnova všetkých sviatostí.

Pre mňa to je takisto obnova môjho duchovného povolania, mojej birmovky a môjho kňazského svätenia. Celý duchovný organizmus je obnovený, ako keď do ohňa fúkne vietor. Prečo sa Pán rozhodol konať v tomto čase takým silným spôsobom? To nevieme. Je to milosť nových Turíc.

Nie je to vynález Charizmatickej obnovy. V skutočnosti mnohí prijali krst v Duchu bez toho, aby niečo vôbec o Charizmatickej obnove vedeli. Je to milosť; záleží na Duchu Svätom. Je to príchod Ducha Svätého, ktorý sa prejavuje v pokání a vyznávaní hriechov, v novom nazieraní na život, ktorý objavuje Ježiša ako žijúceho Pána - nie ako osobu z minulosti - a Biblia sa stáva živým slovom. Pravda je, že sa to nedá vysvetliť.

S týmto krstom prichádza aj poznanie, čo hovorí Pán, že ktokoľvek verí vo mňa bude pokrstený a zachránený. Prijali sme krst ako deti a Cirkvi predniesla náš akt viery, no príde čas, keď musíme potvrdiť to, čo sa stalo v našom krste. Toto je príležitosť tak urobiť, nie ako osobné snaženie, ale pod pôsobením Ducha Svätého.

Nemôžeme len tak povedať, že stovky miliónov ľudí na svete sa mýlia. V svojej knihe o Duchu Svätom Yves Congar, veľký teológ, ktorý nepatrí do Charizmatickej obnovy, povedal, že táto skúsenosť *hlboko*

zmenila životy mnohých kresťanov. A to je fakt. Zmenila ich a začala u nich cestu svätosti.

Ako pokračujete vo svojej službe pápežského kazateľa potom, ako ste túto skúsenosť sám prežili?

o. Cantalamessa: Pre mňa je všetko, čo sa stalo od roku 1997 ovocím krstu v Duchu. Bol som univerzitný profesor. Svoj život som zasvätil vedeckému výskumu histórie pôvodu kresťanstva. Keď som prijal túto skúsenosť, nie bez odporu, prijal som aj volanie opustiť túto prácu a byť k dispozícii ako kazateľ.

Moje vymenovanie za pápežského kazateľa prišlo takisto potom, ako som zažil toto "znovuzrodenie". Vidím to ako veľkú milosť. Po mojom duchovnom povolaní je Charizmatická obnova najvýznamnejšou milosťou v mojom živote.

Z vášho pohľadu majú členovia Charizmatickej obnovy špeciálne povolanie v Cirkvi?

o. Cantalamessa: Áno a nie. Charizmatická obnova, a to musí byť povedané a zopakované, nie je cirkevným hnutím. Je to prúdenie Milosti, ktoré má transformovať Cirkvi - kázanie, liturgiu, osobnú modlitbu, kresťanský život.

Takže to nie je spiritualita ako taká. Hnutia majú spiritualitu a zdorazňujú určitý aspekt, napr. charitu. Predovšetkým Charizmatická obnova nemá zakladateľa. Nikoho nenapadne vyberať zakladateľa Charizmatickej obnovy, pretože je to niečo, čo začalo na mnohých miestach rôznymi spôsobmi. A nemá to vlastnú spiritualitu; je to kresťanský život žitý v Duchu.

Avšak môžeme povedať, že ľudia, ktorí prežili túto skúsenosť sú, sociálne, realitou - sú to ľudia, ktorí určitým spôsobom gestikulujú, určitým spôsobom sa modlia - a tak môžeme identifikovať túto sociálnu realitu, ktorej úloha je jednoducho byť k dispozícii tak, aby aj ostatní mohli prežiť túto skúsenosť. A potom vymizne.

Kardinál Leo Jozef Suenens, ktorý bol veľkým ochrancom a podporovateľom Charizmatickej obnovy v jej začiatkoch povedal, že konečným údelom Charizmatickej obnovy môže byť jej vymiznutie, keď sa tento prúd milosti rozleje v Cirkvi.

Práve končíte kázanie na duchovnej obnove pre tisíc delegátov Charizmatickej obnovy z celého sveta. Čo by ste chceli odkázať veriacim, ktorí nepoznajú Obnovu?

o. Cantalamessa: Chcem povedať verným, biskupom, kňazom, aby sa nebáli. Nevie, prečo tu je tento strach. Pravdepodobne v určitom meradle preto, lebo táto skúsenosť začala v iných kresťanských denomináciách ako sú Letničné cirkvi a Protestantské cirkvi.

Avšak Pápež sa nebojí. Hovoril o cirkevných hnutiach a takisto o Charizmatickej obnove ako o znakových jary v Cirkvi a vždy zdôraznil ich dôležitosť. A Pavol VI. povedal, že je to príležitosť pre Cirkvi.

Nemusíme sa báť. Existujú episkopálne konferencie napr. v Latinskej Amerike - Brazílii, kde hierarchia objavila, že Charizmatická obnova nie je problémom. Je to časť riešenia problému katolíkov, ktorí opustili Cirkvi, pretože v nej nenachádzajú živé slovo, žitú Bibliu, možnosť vyjadrenia viery radosným a slobodným spôsobom. Charizmatická obnova je impozantný spôsob, ktorý Pán dal Cirkvi, aby sme mohli žiť skúsenosť Ducha, Turice v Katolíckej cirkvi bez potreby ju opustiť.

Takisto by Charizmatická obnova nemala byť považovaná za "ostrov", kde sa schádzajú niektorí emocionálni ľudia. Nie je to ostrov. Je to milosť daná pre všetkých pokrstených. Vonkajšie znaky môžu byť rozdielne, ale vo svojej podstate je to skúsenosť určená pre všetkých pokrstených.

Zdroj: <http://www.cantalamessa.org/en/2003catelgandolfo.htm>.

Preklad Martin Švikruha.

**MÁŠ
NEZODPOVEDANÉ
OTÁZKY ?**

PÍŠ A MAILUJ

O mojom hľadaní Boha

Aj keď som ako dieťa a tínedžerka o Bohu už čosi počula, nechýbal mi. Nikdy by mi neprišlo na um, že sa raz stanem kresťankou. Ja som sa ňou ani nechcela stať. Kresťania boli v mojich očiach svojim spôsobom zúfalci, ktorí už nemali inú možnosť ako sa vyrovnat' s vedomím vlastnej slabosti a neschopnosti, než obrátiť sa k Bohu ako k tomu poslednému, najpokorujúcejšiemu riešeniu. Netušila som vtedy, že takýmto pokorením prejde aj ja sama a to dobrovoľne!

Mala som 20 rokov a v tom čase som netušila plno vecí a rozhodne nie to, že moja prvá skutočná láska sa skončí absurdným fiaskom, z ktorého som sa musela dostávať za pomoci psychologičky. Zhodou náhod (?) som sa dostala k mladej žene, ktorá nebola len výbornou psychologičkou, ale aj úžasným človekom s hlbokou vierou v srdci. Cez terapie ma viedla opäť k samej sebe a cez modlitby opatrne k Bohu. Samu seba som našla v priebehu šiestich mesiacov. Živého Boha som hľadala podstatne dlhšie. Dlhých, bolestných šesť rokov.

Povedala som Bohu síce svoje „áno“ už čoskoro po uzdravení z depresie, ale nevedela som, komu ho vlastne dávam. Fascinovalo ma, ako sa za mňa modlila moja psychologička a jej priatelia, keď sme už skončili so sedeniami. Zbohom som dala svojim predstavám o suchopárnych kresťanoch. Teraz som mala pred sebou temperamentných, originálnych, inteligentných mladých ľudí, s akými som sa vždy túžila priateľovať. Snažila som sa byť ako oni a prežívať vieru ako oni a bola som zarazená, že mi to nešlo. Trvalo mi dosť dlho, kým som pochopila, že ja sa v skutočnosti nemodlím, ale hrám sa na Katku, Vierku, Danku a neviem koho. Myslela som si, že cez Boha sa dostanem k cieľu svojho snaženia – k vnútornej slobode svojich nových známych a nevedela som, že cesta vedie opačne – cez mojich známych k skutočnému cieľu – Bohu, jedinému zdroju pravej slobody.

Keď mi to konečne došlo, zmocnila sa ma nechúť. Spolu s ňou prišiel aj akýsi pocit porazenosti: zdalo sa, že odkedy som sa obrátila, všetko sa v mojom živote začalo ka-

ziť. Namiesto toho, aby som sa po zotavení z rozchodu s priateľom začala konečne cítiť príjemne, začali sa vynárať ďalšie a ďalšie traumy z minulosti, ktoré som sa tak urputne snažila vymazať z pamäte. Medzitým som akosi odpromovala a ledva som nastúpila do zamestnania, prišiel ďalší šok.

Otcovi zistili rakovinu. V ten deň som celé popoludnie preplakala v modlitbe v kostole, ktorý mi bol práve po ruke – v tzv. Modrom kostolíku. Otcov zápas s chorobou trval tri roky. Po prvých mesiacoch jeho liečby som sa dostala do stavu, kedy som potrebovala liečbu aj ja. Na úzkostné stavy zabrali antidepresíva, na moju beznádej modlitba od ďalšej úžasnej ženy a kresťanky, ku ktorej ma po veľkom presvedčaní doviedla moja bývalá psychologička, v tom čase už kamarátka. Okrem nádeje a psychického uzdravenia mi jej modlitba vrátila aj spánok, ktorý inak odolával všetkým liekom na spanie. Počas tých ťažkých troch rokov otcovej choroby som sa k Bohu priblížila viac, ale bola to taká sínusoida. Raz som vravela áno, raz nie. Bolo obdobie, keď som mu povedala nie s nádejou, že tento krát definitívne. Vnímala som totiž Boha viac ako energiu, než ako bytost a bola som na svoju

originálnosť hrdá. Moja hrdosť ma však opúšťala s každým zhoršením otcovho stavu, až som bola ochotná uznať Boha ako bytost, nie však Ježiša. Keď už otcovi, ako jedinému z nás, bolo jasné, že nastal jeho čas, povedala som Bohu, že ak ho nechá odísť, ja s ním navždy končím. A nech si je vedomý, koho vo mne stráca! – tak som sa mu zastrájala. Nuž, nevedela som, že ja s Bohom skončiť môžem, ale on so mnou nie.

V zármutku nad otcovou smrťou som siahla po prostriedku, ktorý mi – ako som dúfala – mal pomôcť dostať sa z trápenia – zásah liečiteľa. Väčšinu z vás neprekvapí, že po jeho zákroku som upadla do ešte horšieho stavu. Keď som si predtým myslela, že som zažila, čo je to ocitnúť sa na kolenách, mýlila som sa. Nie na kolenách, ale na samej zemi, v prachu, som sa ocitla až teraz. Tento krát som k Bohu nešla, on si prišiel pre mňa.

A zodvihol ma. Nevadilo mu ani, že stále akosi nedokážem uznať Ježiša za jeho syna. Mne to však vadilo. Ježišov pôvod sa pre mňa stal existenčnou otázkou. Naozaj som sa pre to trápila. Nakoniec som poprosila o pomoc Boha – nech mi cez svoju milosť dá silu uveriť tejto základnej pravde nielen rozumom, ale aj srdcom. Stalo sa. Prirodzene, hladko, pokojne. Neskôr som sa naučila, že práve pokoj sprevádza veci, ktoré skutočne pochádzajú od Boha.

O pár mesiacov som sa rozhodla dať pokrstiť. Bolo mi jedno, v ktorom kostole. V tom čase som pracovala vo firme blízko Modrého kostolíka. Zvykla som tam pravidelne odbehnúť počas obedných prestávok. Pri Modrom kostolíku bývala aj jedna moja známa, ktorú som nevidela už roky a jeden deň mi prišlo na um ísť ju pozrieť. Zverila som sa jej so svojou túžbou dať sa pokrstiť. Povedala mi, že jej manžel sa dal nedávno v Modrom kostolíku a na krst ho pripravila katechéta pani Zuzka. V tej istej minúte mojej známej zazvonil mobil a na druhom konci sa ozvala – pani Zuzka. To som už neváhala.

O pár dní som prišla na prvú hodinu a 15. decembra 2005 som mala krst. Mesiace pred ním boli opäť tvrdou skúškou, pretože čími viac sa krst blížil, tým viac sa mi vracali a zhoršovali úzkosti. Chápala som, že sa pod ne podpísali ďalšie tri úmrtia v našej rodine, až neskôr som však pochopila, že psychické problémy môžu mať nielen duševný, ale aj duchovný pôvod. Všetko však dobre skončilo, a tak som spomínaného decembra skončila svoju cestu k Bohu a začala cestu s Bohom.

Netvrdím, že môj život je teraz prechádzka ružovou záhradou. Stále zápasím s istými vecami a nečakám, že Boh odíme odo mňa všetky problémy. Viem však, že On je živý, že je so mnou stále, že ma prišiel nielen spasiť, ale aj uzdraviť a oslobodiť a že to spasenie nezačína po smrti, ale už teraz, na zemi. Cesta s Bohom nie je ľahká, ale „On je pravda, cesta i život“.

Bohu známa sestra

**Koná Pán v tvojom živote?
Čakáme aj na tvoje svedectvo.**

PREDSTAVUJEME

Spoločenstvo sv. Archanjela Rafaela

RAFAEL v hebrejskom jazyku znamená „BOŽÍ LIEK“. Je jedným z troch Archanjelov (Michal, Gabriel, Rafael). V Starom Zákone v knihe Tobiaš je predstavený ako sprievodca, ochranca a uzdravovateľ. V tejto knihe po splnení svojho poslania prezrádza Tobiašovej rodine: „*Ja som anjel Rafael jeden zo siedmich, ktorí stojíme pred Pánom*“. V cirkevnom kalendári slávime sviatok sv. Archanjelov Michala, Gabriela a Rafaela 29. septembra.

Sme kresťanské spoločenstvo patriace do KChO. Pôsobíme na území viacerých farností v rámci mesta Prešov.

História

V začiatkoch - roky 1988 až 1991 - to boli predovšetkým púte do Medžugoria a neskôr do Litmanovej, kde sme sa spoznali i začali sa pravidelne schádzať. V roku 1992 sme sa spojili s bratmi i sestrami zo sídliska Sekčov a mestskej časti Solivar. V tom čase sme existovali pod názvom Obnova v Duchu Svätom. Od roku 1994 zase pod názvom Metanoia. Od mája 2003 pod názvom SPOLOČENSTVO SV. RAFAELA ARCHANJELA.

Postupom rokov sa síce menil názov spoločenstva i počet členov, ale Duch bol, je a bude ten istý. V spoločenstve nás bolo 7 až 8 buniek, každá po 7 až 10 členov. Stretávali sme sa všetci raz v mesiaci, a dvakrát v mesiaci v bunkách. Niektorí naši bratia, ako napríklad Imrich Degro, Stanislav Stronček, Anton Parilák, Ján Petrovčík, sa stali kňazmi Katolíckej cirkvi.

Postupom rokov sa síce menil názov spoločenstva i počet členov, ale Duch bol, je a bude ten istý. V spoločenstve nás bolo 7 až 8 buniek, každá po 7 až 10 členov. Stretávali sme sa všetci raz v mesiaci, a dvakrát v mesiaci v bunkách. Niektorí naši bratia, ako napríklad Imrich Degro, Stanislav Stronček, Anton Parilák, Ján Petrovčík, sa stali kňazmi Katolíckej cirkvi.

Ako to je dnes?

Každé malé bunkové stretnutie začíname vzývaním Ducha Svätého, aby nás opäť znovu naplnil. Potom vzdávame Bohu chválu a vďaku, odprosujeme Ho, modlíme sa za seba vkladáním rúk, vedíme modlitbu príhovorom aj za potreby iných ľudí. Popredné miesto na stretnutí má čítanie a zdieľanie sa z Božieho slova.

Raz mesačne a to vždy posledný utorok v mesiaci máme spoločné otvorené stretnutie na sídlisku III. v kostole Kráľovnej Pokoja v čase od 19:00 do 21:00 h. Priebeh tohto stretnutia je takmer podobný ako malé – bunkové stretnutia.

Čo ponúkame?

V rámci evanjelizácie a reevanjelizácie veriacich vo farnostiach robíme jednoduchý a úspešný seminár - kurz „Život v Duchu“ podľa Ernesta Sieversa. Cieľom je, aby účastníci vytvorili nové spoločenstvo modlitby.

Kontakt: František L., t.č.: 051 7757553 alebo 0907 070148.

Adresár služobného tímu

Bratislavsko – Trnavská diecéza:

Anton Gubala, Rímskokatolícka farnosť, 941 47 Radava, tel.: 0905 512749.

Elena Ferancová, Krasinského 9, 821 04 Bratislava, tel.: 02 43296917, 0905 335854, email: seminar.elena@gmail.com

Alžbeta Šuplatová, (informačné stredisko), Hrubý Šúr 21, 925 25 Hrubý Šúr, tel.: 0905 705949, email: alzbeta.suplatova@pioneer.com

Spišská diecéza:

Milan Hvizdoš, Rímskokatolícka farnosť, 053 01 Harichovce, tel.: 053 4496116.

Anna Gavalierová, Poľná 5/401, 053 14 Spišský Štvrtok, tel.: 0908 073105.

Rožňavská diecéza:

Dušan Lukáč, Rímskokatolícka farnosť, 053 33 Nálepko, tel.: 0903 635996, email: lukacd@psg.sk

Nitrianska diecéza:

Peter Brodek, Kňazský seminár, Samova 14, 950 50 Nitra, tel.: 0911 934788, e-mail: brodek@ksnr.sk

Jozef Dupkala, Cesta k Paľovej búde 12, 010 01 Žilina, tel.: 041 5683444, email: edupkalova@ahoj.sk

Košická arcidiecéza:

Imrich Degro, Kňazský seminár, Hlavná 91, 041 21 Košice; Tel.: 055 6836371, email: degro@ktfke.sk

František Luterančík, Šrobárova 17, 080 07 Prešov, tel.: 051 7757553.

Združenie JAS:

Václav Kocián, J.C. Hronského 17, 960 01 Zvolen, tel.: 0903 571499, email: jaszv@in.slovanet.sk

Vierka Nemcová, J. C. Hronského 17, 960 01 Zvolen, tel.: 0905 656398

**DAJTE O SEBE
VEDIEŤ
NAPÍŠTE NÁM
RADI VÁS
PREDSTAVÍME**

Bude ...

Diecézne stretnutie spoločenstiev a sympatizantov Obnovy v Duchu Svätom sa uskutoční v novopostavenom kostole sv. Gorazda v Nitre 20. októbra 2007.

☺ Zasmej sa ☺

Dve šľachtické sa rozprávajú o veľkom pôste. „Mali by sme robiť pokánie. Čo budeme robiť?“ - pýta sa jedna druhej. „Myslím, že by sme mali prikázať slúžkam, aby sa postili!“ - odpovedá druhá.

Stretnú sa dvaja a prvý sa dušu-je: „Ja som neveriaci a neverím nikomu, ničomu ani v nikoho. Som zarytý ateista.“ „Fakt? To som nevedel. A je to skutočne naozaj tak?“ - pýta sa druhý. „Akože je Boh nadomnou, áno!“ - odpovedá prvý.

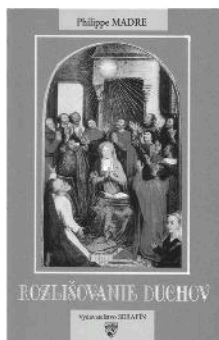

Starší muž, člen charizmatického hnutia trpí veľkými bolesťami hlavy. Jedného dňa sú tie bolesti také veľké, že prosí všetkých v spoločenstve o modlitbu. Nahlas vyslovujú prosby nad ním. Príde rad i na najmladšieho člena, ktorý povie: Takto hovorí Pán: Daj si acylpyrín!

Zdroj: www.horiaciker.sk/humor.php

Chariknižnica

Philippe Madre

Rozlišovanie duchov

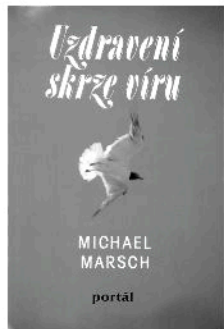
Autor tejto útlej knihy je lekár, otec rodiny i stály diakon. Je predstaveným materského domu spoločenstva Blahoslavenstiev v Cordes vo Francúzsku. Problematiku, ktorou sa zaoberá považuje za veľmi citlivú, no zároveň dôležitú i aktuálnu. Prečo? Lebo Naše postavenie, nech už je akékoľvek, nás každý deň stavia pred rôzne situácie, ktoré musíme zvažovať a napokon tak či onak sa rozhodnúť. Už samotné názvy kapitol - potreba rozlišovania, prijímanie duchovného daru rozlišovania, charizmatické rozlišovanie v praxi, pravosť rozlišovania duchov - nasvedčujú tomu, že podávané vedomosti a informácie nie sú len teóriou, ale že vychádzajú z osobných skúseností autora. Kniha vyšla vo vydavateľstve Serafin v r. 1996.

Philippe Madre

Tajemství Boží lásky a služba uzdravování

Kniha nadväzuje na dielo *Ale zbav nás od Zlého* (vyšlo v r. 1993). Témou je vnútorné uzdravovanie a pasívne očisťovanie zmyslov. Na základe kresťanskej antropológie, štúdiá renomovaných psychológov i psychiatrov a veľkých osobností duchovného života, ako aj vlastných skúseností ukazuje nám cesty k uzdraveniu z vnútorného trápenia a bolesti. Správne stanovenie diagnózy predkladá ako prvý krok na ceste k uzdraveniu. Nezabúda ani na problematiku psychických porúch a pôsobenia zlého ducha. Výzdvihuje aj úlohu chariziem a sviatosti zmierenia, pomazania nemocných i Eucharistie. Knihu vydalo Karmelitánske nakladateľstvo v r. 1999.

Michael Marsch

Uzdravení skrze víru

Autor je dominikán, kňaz, teológ a psychoterapeut. Je zakladateľom komunity, ktorá sa s láskou a modlitbou stará o duševne a telesne chorých ľudí. V knihe hovorí o sebe, o procese, ktorý dlhé roky v ňom Boh konal. Zároveň nám pomáha objavovať dôvody preto, aby sme hľadali Božiu aj ľudskú spoluúčasť v utrpení, lebo práve ona vedie k záchrane celého človeka. V tomto rozprávaní môže čitateľ nájsť seba samého, svoje úzkosti i nádeje. Kniha je písaná formou otázok a odpovedí, čo ju robí živšou a pútavejšou. Publikácia vyšla v nakladateľstve Portál v r. 1995.

Vychádza ako občasník pre vnútornú potrebu členov a sympatizantov KChO.

Vydáva: Rada pre Katolícku Charizmatickú Obnovu Slovenska (RKChOS)

Kontakt: Hlavná 91, 041 21 Košice, tel.: 055 6836371, e-mail: degro@ktfke.sk

Šéfredaktor: Imrich Degro

Redakčná rada: Václav Kocián, Elena Ferancová, Dušan Lukáč

Tlač: Pavol Šidelský - AKCENTPRINT, 080 01 Prešov, tel.: 051 7722921, 0907 925822

Redakcia si vyhradzuje právo na úpravu textov zaslaných na uverejnenie.

Všetky príspevky je možné lubovoľne preberať s uvedením zdroja.

Dobrovoľné príspevky môžete posielat' na účet: Všeobecná úverová banka,
č. účtu: 1800629557/0200